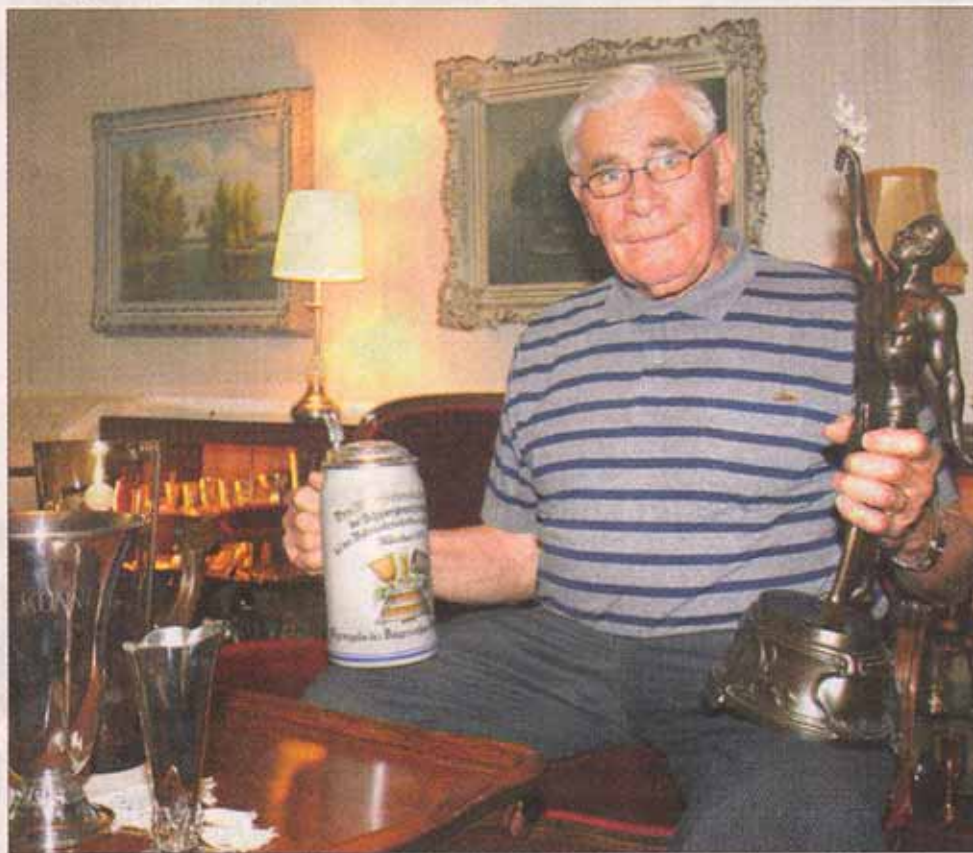

Kirsi Huhtala

Eino Mäkinen pitää arvokkaimpana palkintonaan patsasta, jonka voitti Euroopan mestaruuskilpailuissa Münchenissä vuonna 1955. Raskaan sarjan voittajaksi oli aiottu saksalaista kilpailijaa, mutta kurulainen oli parempi. Oluttuoppi vetää kaksi litraa.

Parkkuussa palkinto poikineen

Kirsi Huhtala

Parkkuun koululla on sunnuntaista asti Parasta aikaa -näyttelyssä esillä kurulais-

ten urheilijoiden palkintoja vuosien varrelta, vanhoja polkupyöriä ja käsitöitä. Näyttelyn avajaiset ovat sunnuntaina kello 13.

Painonnostaja Eino Mäkinen kiersi neljien olympialaisten lisäksi SM-, EM- ja MM-kilpailuja. Ura päättyi 1964 Tokion olympialais-

ten jälkeen. Yleisurheilija Urho Riihikoski pysyttäytyi hieman alemmalla tasolla.

Mäkisellä on kaappi täynnä palkintoja. Osan hän on jo luovuttanut pois edelleen kiertopalkintoina käytettäväksi. Erilaisia palkintoja ja mitaleja on ollut nelisensataa.

Suomen mestaruuksia kertyi 11, lisäksi hän sai kerran alokasmestaruuden. Kuusista Pohjoismaiden mestaruuskisoista Mäkinen toi kotiin voiton viisistä. EM-kisoista kertyi kolmenlaisia mitaleita. Maailmanmestaruuskisoi-

sakin kertyi menestystä. Yli 80-vuotiaalla entisellä mestaripainonnostajalla riittää mielenkiintoisia tarinoita palkinnoistaan ja kilpailumatkoistaan.

– Valkoinen kukkamalja on Moskovasta. Yksi mies joukkueestamme jakoi meille palkinnot vasta, kun olimme antaneet hänelle kengät.

– Elno-palkinnon sain Tampereen parhaan urheilijan valinnasta 55 syksyllä. Vuodelta 56 on Suomen parhaan nostajan palkinto.

Ensimmäisen palkintonsa Mäkinen voitti ennen sotia hiihtokilpailuista Parkkuussa.

– Se on hopeata. Sodan jälkeen eivät palkinnot olleet enää hopeata.

Kotikylän harrastustoi-

mina veti nuoria miehiä vielä sotien välikesänä. Pesäpallo yhdisti koko kylän, vaikka muuten olikin vastakkainasetteluja: talolliset vastaan ne muut, työväentalo vastaan seuratalo. Jakaman viesti innosti ja kannusti kyläkuntia.

Painonnostoa nuorukainen kokeili tehtyään putken, jonka molempiin päihin valoi kiekon. Harrastus kuitenkin jäi sota-aikana. Vasta opintojen aloitus Teknillisessä koulussa Tampereella viritti innon uudelleen. Pari painonnostoa harrastanutta kaveria kisaili Mäkinen kanssa siitä, miten monta jakkaraa jaksavat nostaa yhdellä kädellä.

– Lähde salille näyttään, nouseeko, he keksivät.

Urheilu ja sen tuomat kilpailumatkat oli ainoa tapa avata portit ulkomaille. 1952 Helsingin olympialaisissa Mäkinen havahtui ymmärtämään olympialaisten luonteen ja tajusi haluavansa päästä Melbourneen. Oli melkoinen kokemus matkustaa Australiaan kilpailemaan. Silloisilla kulkuvälineillä matkaan kului vajaa viikko Tukholman, Oslon, Kanadan liepeillä sijainneen Yhdysvaltain osan, Havaijin ja Fidzisaarten kautta.

– Melbourneessa olin sargani viides. Muodostin yksin koko joukkueen.